

Szeged, 1893. április 25. – Szeged, 1961. december 4.

Kisparaszti családból származott, szülei 10 kat. holdon gazdálkodtak. Hat elemi és népiskolát végzett. Az első világháború végéig katona, tüzérként szolgált az orosz, majd az olasz fronton. Hazatérése után 18 kat. holdon gazdálkodott (10 kat. hold örökség, 8 kat. hold vásárlás). 1938-ban lépett be a Független Kisgazdapártba. Az 1939. évi választásokon képviselőjelölt volt, de a párt szegedi területi listájáról nem jutott be az országgyűlésbe. A második világháború alatt az FKGP egyik városi és megyei vezetője, egy időben a Szegedi Paprikatermelők Egyesületének elnöki posztját is betöltötte. 1944. december 16-án választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az 1945. februári tisztújításkor az FKGP szegedi szervezetének társelnökévé választották, szeptember 22-én a pártszervezet elnöke lett. 1945. március 17-étől a szegedi városi tanács tagja. Az FKGP delegáltja a helyi nemzeti bizottságban, majd a törvényhatósági bizottságban. 1945 júliusában „antidemokratikus” kijelentései miatt a Szegedi Nemzeti Bizottság levélben tiltakozott Tildy Zoltánnál, a kisgazdapárt vezetőjénél. Az 1945. november 4-én a Csongrád és Csanád vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. Nem értett egyet a köztársaság kikiáltásával, agitált ellene. 1946. március 12-én a FKGP Elnöki Tanácsa kizárta a pártból. A Sulyok Dezső vezette Magyar Szabadság Párthoz csatlakozott; a szervezet szegedi vezetője lett. 1947 májusában demokráciaellenes kijelentései miatt a politikai rendőrség eljárást kezdeményezett ellene. 1948 tavaszán letartóztatták, május 11-én a Budapesti Népbíróság tizenöt évi kényszermunkára és vagyonelkobzásra ítélte, amit a Népbíróságok Országos Tanácsa 1949 februárjában hét évre mérsékelte, a vagyonelkobzás jóváhagyásával. 1953-ban, Nagy Imre miniszterelnöksége idején, ügyét felülvizsgálták, és szabadlábra helyezték.